

Hồi 515

Tân đích khởi điểm

Cao Ngạn tiến vào thương sảnh, Trác Cuồng Sinh đang vui đầu viết Thiên Thư của lão, viết đến mức trời u đất ám, không biết nhân gian thế sự gì nữa.

Cao Ngạn ngồi xuống bên kia bàn đối diện lão, lẩm bẩm: "Lại đang viết mấy thứ quỷ của người hả?".

Trác Cuồng Sinh đặt bút xuống, bụng cảm thấy an ủi nhìn hần thở dài: "Tên tiểu tử may mắn nhà ngươi, bằng vào một chiêu Tử Triền Lạn Đả ôm cứng chịu đòn mà lấy được Tiểu Bạch Nhạn, thật làm cho người ta hâm mộ".

Cao Ngạn chân thành thốt: "Bằng hữu phải ra bằng hữu, lúc ngươi viết sách nếu làm cho người ta nghĩ ta chỉ có một chiêu như vậy, ta sẽ không buông tha cho ngươi. Cao Ngạn ta là người có rất nhiều ưu điểm, ngươi hạ bút phải cẩn thận một chút, đừng phá hoại hình tượng thiên thu bách thế của ta".

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Ngươi an tâm đi, dưới ngòi bút thần diệu sống động của bốn quán chủ, da mặt của ngươi có dày cũng sẽ biến thành mình đồng da sắt, đó giờ chưa từng có; Tử Triền Lạn Đả biến thành thiện lương cố chấp, tình thâm không đổi. Ài! Ta sao lại phá hoại hình tượng của ngươi trong sách của ta được? Biết rõ là nói láo cũng phải kiên trì mà làm tới".

Cao Ngạn không chút mắc cỡ: "Vậy thì còn không tệ mấy. Khà! Thì ra cả ngươi cũng hâm mộ ta".

Trác Cuồng Sinh thần nhiên thốt: "Phì! Ta hâm mộ ngươi? Tim ngươi méo lệch rồi đó! Bất quá ta quả là có chút cảm xúc, kẻ hâm mộ ngươi là một người khác".

Cao Ngạn ngạc nhiên: "Ai hâm mộ ta?".

Trác Cuồng Sinh đáp: "Là tiểu tử Điều Mãnh".

Cao Ngạn ngang nhiên ưỡn ngực, mặt mày đắc ý: "Hắn tận miệng nói với ngươi hả?".

Trác Cuồng Sinh đáp: "Ta là từ đầu dây mối nhợ mà nhận ra hắn đang hâm mộ ngươi. Hôm qua lên bờ ở Bà Nam thành, tiểu tử đó không biết để ý bao nhiêu đứa con gái nhà người ta, không những bình phẩm từ đầu tới chân, còn hỏi ý kiến ta nữa. Rõ chưa? Đó gọi là bước xuống hồ đuổi cá, chỉ bằng về nhà đan lưới. Tiểu tử này đã động tâm rồi, ngươi không

cảm thấy hấn sau khi Nam lai chưa từng nghênh ngang vào ra thanh lâu hả? Đây là điềm sửa đổi, hấn đang học theo lão tiền bối người đó”.

Cao Ngạn khịt khịt mũi: “Ta quả là người đi trước hấn, lại không phải là lão tiền bối, người kêu hấn đến gặp ta, để ta chỉ dẫn tóm tắt cho hấn học hỏi, bảo đảm hữu dụng cho hấn cả đời”.

Trác Cuồng Sinh bực dọc trừng hấn, chột nghĩ tới gì đó, lảng đi: “Thiên Thư của ta càng viết càng hay, Tiểu Bạch Nhạn chi luyện của người cũng viên mãn vô cùng, chỉ thiếu phần làm thịt Hoàn Huyền. Nhưng ta lại gặp một nan đề, có khi người có thể giúp được”.

Cao Ngạn hứng chí: “Niệm tình người không có công lao cũng có khổ lao, nói ra nghe coi! Xem ta có thể giúp được gì?”.

Trác Cuồng Sinh trừng hấn: “Ta không có công lao? Tên khốn vong ơn phụ nghĩa nhà người. Nói với ta coi, lúc người ruột gan sâu thối, lo lắng cháy lòng, ai nghĩ ra hảo kế tuyệt thế để khích Tiểu Bạch Nhạn đến tham gia Biên Hoang Du? Con bà nó, bây giờ ăn chay xong không cần hòa thượng nữa, tên khốn người còn có lương tâm không?”.

Cao Ngạn cười bồi: “Lão Trác điền xin đừng giận. Nói đi! Nói đi! Vì bằng hữu ta có thể chia ba sườn ra chịu đao, hưởng hồ là lão điền người có đại ân với ta”.

Trác Cuồng Sinh mặt mày hòa hoãn lại, hỏi: “Ta muốn hỏi người, theo người thấy, chuyện hỏa thạch từ trên trời rơi xuống có liên quan với Yến Phi không?”.

Cao Ngạn cười khố: “Hấn không nói ra, ta làm sao biết?”.

Trác Cuồng Sinh nổi lửa: “Người không phải gặp Yến Phi bên Thiên huyệt sau khi phát nổ sao? Hấn lúc đó thần thái ra sao? Mau dùng bộ não tí ti của người nghĩ coi, còn nói chia xương sườn chịu đao gì, con bà người!”.

Cao Ngạn gật đầu: “Có người nhắc nhở, lúc đó thần tình của lão Yến quả là có hơi cổ quái, hấn trợn trừng thù người đứng nhìn trung tâm của Thiên huyệt, thần sắc như đang trầm tư”.

Trác Cuồng Sinh khẩn trương hỏi: “Hấn có đàm luận về Thiên huyệt với người không? Ví dụ đại loại như tỏ ra kinh ngạc hay là không hiểu?”.

Cao Ngạn trầm ngâm: “Hồi tưởng lại thì quả là cổ quái phi thường, hấn không những không nói nửa câu dính tới Thiên huyệt, còn lảng qua chuyện khác. Ta lúc đó đầu óc toàn nghĩ tới Tiểu Bạch Nhạn, cho nên không để ý”.

Trác Cuồng Sinh vỗ bàn: “Ta đoán không lầm mà, Yến tiểu tử biết rõ căn cội nguồn gốc của Thiên huyệt, cho nên không muốn đề cập tới, bởi hấn không muốn nói ra chân tướng”.

Cao Ngạn gãi đầu: “Không phải hỏa thạch từ trên trời rơi xuống đập xuống đất sao?”.

Trác Cuồng Sinh mắng: “Đó chỉ là suy đoán mù quáng không đâu, vì không hiểu chuyện mới nghĩ ra cái lý đó. Con bà nó! Tiểu Phi còn có lời nào đặc biệt cổ quái không? Nghĩ kỹ một chút đi, chuyện này đối với Thiên Thư của ta quan trọng vô cùng, càng lý kỳ càng tốt, như vậy mới có sắc thái truyền kỳ chí quái, nhưng chuyện trong Thiên Thư của lão tử lại là chuyện thật”.

Cao Ngạn khổ não moi óc, chợt la lớn: “Có rồi!”.

Trác Cuồng Sinh mừng rỡ: “Mau kể ra hết coi!”.

Cao Ngạn bực dọc: “Ta là phạm nhân cho người hỏi cung sao”. Tiếp đó hiện ra thần tình hồi ức: “Lúc đó ta hỏi hắn có làm thọt Tôn Ân chưa? Đáp án của hắn cổ quái phi thường, hắn nói... hắn nói Tôn Ân vẫn còn mạnh khỏe, hắn cũng không có đả bại Tôn Ân, nhưng Tôn Ân quả đã bị thương. Tiếp đó còn nói gì gì chuyện này nói ra dài dòng lắm, rồi qua loa cho qua”.

“Bình!”.

Trác Cuồng Sinh vỗ một chưởng lên bàn, đôi mắt bắn ra thần sắc hưng phấn.

Cao Ngạn biết Yến Phi phải gặp khó rồi, với tính cách tác phong của Trác Cuồng Sinh, tuyệt sẽ không bỏ qua cho Yến Phi.

oOo

Kỷ Thiên Thiên ngồi xuống đối diện Mộ Dung Thùy, lòng tràn dâng tư vị khó tả.

Mộ Dung Thùy ngoại hình có gầy đi, nhưng ánh mắt vẫn kiên định và tự tin. Ý chỉ mặc thường phục, cử chỉ ung dung, nếu đổi lại là một trường hợp khác và một quan hệ khác biệt, y có thể là hào hùng thời đại mà Kỷ Thiên Thiên tán thưởng.

Mộ Dung Thùy từ chiếm hữu ưu thế áp đảo, phát triển đến thắng bại khó lường được hiện tại, trên sự thật chính do một tay nàng tạo thành, làm cho kỳ mưu diệu kế của y trở ngược lại biến thành nhược điểm của Mộ Dung Thùy mà địch có thể thừa cơ.

Tuy nói Mộ Dung Thùy chỉ có thể tự trách mình, nhưng Mộ Dung Thùy nói cho cùng cũng một mảnh tình thâm với nàng, thủ đoạn đương nhiên không chính đáng, bất quá cả Thiên Thiên cũng không nghĩ ra Mộ Dung Thùy có thể chiếm được nàng bằng biện pháp nào khác.

Y chỉ nhất cầm được thân xác của nàng, linh hồn của nàng lại hoàn toàn tự do, tiếp tục tình nồng bùng cháy với Yến Phi, đó là chuyện vị bá chủ kiều hùng trước mắt có nằm mộng cũng không ngờ được.

Mộ Dung Thùy đôi mắt bắn ra thần sắc kinh dị, chăm chú quan sát Kỷ Thiên Thiên.

Đến lúc Kỷ Thiên Thiên thầm kêu không hay, Mộ Dung Thùy kinh ngạc hỏi: "Thiên Thiên không những tươi tỉnh, còn kiều diễm hơn trước nhiều, kỳ lạ nhất là có thêm một thứ đặc chất khó nói được, thật ra đã xảy ra chuyện gì vậy?".

Kỷ Thiên Thiên thầm thở phào một hơi, chỉ cần không bị y khám phá công lực của mình tăng tiến là được rồi. Nàng thần nhiên như không có chuyện gì: "Có lẽ là vậy! Mấy ngày qua nhàn rồi không có chuyện gì làm nên tập tành mấy công phu tọa tức hít thở. Hoàng thượng bận rộn quá! Không biết người nào lại phải gặp tai ương vậy?".

Mộ Dung Thùy thần sắc bất biến, ung dung đáp: "Thiên Thiên sao không trực tiếp hỏi ta có phải đang lo chuẩn bị đối phó Yến Phi và Thác Bạt Khuê không?".

Kỷ Thiên Thiên rung mình, biết với cá tính của Mộ Dung Thùy, một khi chưa nắm chắc, sẽ không chủ động nhắc tới Yến Phi và Thác Bạt Khuê, hiện tại lại nói tới bọn họ không chút hiềm kỵ, chắc là đã có lòng tin tất thắng, lại muốn thăm dò phản ứng của mình, mới tới đàm đạo với Kỷ Thiên Thiên nàng.

Kỷ Thiên Thiên cúi đầu dịu giọng: "Hoàng thượng giết được Yến Phi thì đã sao?".

Mộ Dung Thùy ngửa nhìn xa nhà, tràn trề cảm xúc: "Đại Tần cuối cùng đã diệt vong!".

Kỷ Thiên Thiên không nói gì.

Mộ Dung Thùy mục quang nhìn trở lại gương mặt Kỷ Thiên Thiên, mỗi lần gặp Kỷ Thiên Thiên, mỹ nữ này luôn tạo xung động mới cho y, cứ như nổi kinh ngạc lần đầu gặp nàng. Y chưa từng gặp qua một nữ nhân nào có thể làm cho lòng y chấn động như Kỷ Thiên Thiên. Sự mỹ lệ của nàng cho dù vượt quá mức bình thường, nhưng động hồn nhất vẫn là tính cách và tài tình của nàng.

Mộ Dung Thùy thốt: "Nhân vật lãnh tụ cuối cùng của Đại Tần Phù Đổng đã bị Điều Hung bắt giết, Đại Tần coi như tiêu tan triệt để rồi".

Kỷ Thiên Thiên hỏi: "Hiện tại còn lại mấy người tranh thiên hạ với Hoàng thượng?".

Mộ Dung Thùy đáp: "Ngoại trừ Yến Phi ra, những kẻ khác đều không lọt vào mắt Mộ Dung Thùy ta".

Kỷ Thiên Thiên liền sinh ra hốt hoảng nghi hoặc, Mộ Dung Thùy không nhắc tới Thác Bạt Khuê, hiển nhiên đã có kế hoạch chu tường về mặt quân sự để đối phó Thác Bạt Khuê, hơn nữa khả năng giành phần thắng cực lớn. Nói cách khác, Mộ Dung Thùy vẫn tự tin hết mình về mặt đối trận trên sa trường, không nghĩ bất cứ một ai bao gồm cả Thác Bạt Khuê có thể đánh bại y trên chiến trường.

Mộ Dung Thùy thật ra có kế sách gì?

Nhưng Yến Phi lại không phải là người Mộ Dung Thùy có thể giải quyết bằng thủ đoạn quân sự, cho nên mới là phiền não của Mộ Dung Thùy.

Kỷ Thiên Thiên rất muốn hỏi y có giết được Yến Phi thì đã sao? Lẽ nào mình sẽ vì vậy mà khuất phục y sao? Nhưng lại không dám đâm chọc y, nếu ép bức đến mức thú tính của y nổi dậy thì thật là hồng bét.

Kỷ Thiên Thiên cúi đầu không nói gì.

Vượt ngoài ý liệu của nàng, Mộ Dung Thùy dịu giọng: "Thiên Thiên mệt rồi! Lên giường nghỉ ngơi sớm chút đi! Ngày mai nếu ta có thể nhín chút thời gian, sẽ theo Thiên Thiên cưỡi ngựa rong chơi vùng bình dã cho thoải mái đầu óc".

Kỷ Thiên Thiên rùng mình, thành linh nàng không còn lòng tin của trước đây về trận quyết chiến mùa xuân tới nữa, bởi nàng cảm thấy Mộ Dung Thùy đã nắm chắc phương pháp giành phần thắng.

Giờ phút này, nàng nghĩ tới Yến Phi nhiều hơn bao giờ hết.

oOo

Lưu Dụ đẩy cửa đi vào, trong sảnh không thấy bóng dáng Nhậm Thanh Thị, đi thẳng vào phòng ngủ, mỹ nữ kia đang e thẹn bẽn lễn ngồi bên bìa giường, ngược đầu liếc nhìn gã, muốn nói lại thôi, cúi đầu xuống.

Lưu Dụ chưa từng nghĩ thứ thần thái mặc cỡ của con gái lại có thể xuất hiện trên mình mỹ nữ kiên cường độc lập này, lòng trào dâng cảm giác kích thích vừa mới mẻ vừa cổ quái, muốn lập tức quăng bỏ tất cả mọi hiềm kỵ mà điên đảo loan phượng trên giường với ả, cùng hưởng giấc Vu sơn, tim đập mạnh từng hồi, cảm giác vừa kinh tâm động phách, lại vừa tan hồn nát cốt.

Gã không khỏi sinh ra tư vị lên lút phạm cấm, lại ép mình đừng nghĩ tới Giang Văn Thanh, chỉ nghĩ tới Hoàn Huyền, vì để có thể giết chết Hoàn Huyền, gã chịu làm bất cứ chuyện gì, huống hồ chuyện muốn làm chỉ là chiếm hữu mỹ nữ động hồn trước mắt!

Nếu thật có phân chính tà, đến lúc này Lưu Dụ vẫn không biết làm sao phân loại Nhậm Thanh Thị. Nghiêm khắc mà nói, đối với những gì Lưu Dụ biết, ngoại trừ lần hành thích mình không xong ra, gã thật sự tìm không được hành vi ác tà nào của Nhậm Thanh Thị.

Do Lưu Dụ chưa gặp qua Hầu Lượng Sinh, cho nên không khắc cốt ghi tâm cái chết của Hầu Lượng Sinh như Đồ Phụng Tam.

Điều đó làm cho gã không có chướng ngại gì để cần phải cự tuyệt Nhậm Thanh Thị.

Nhậm Thanh Thị đã đổi lại mặc thường phục nữ trang màu vàng, tóc dài buông xõa, mái tóc đẹp vẫn còn uơn uớt, chúng tỏ vừa mới tắm, tóc đen da trắng, hình thành sự tương phản mãnh liệt, làm cho ả càng tươi đẹp ngời ngời. Dây thắt lưng màu sắc tươi tắn làm đột xuất đường nét ưu mỹ động hồn của ả, tản phát sức dụ hoặc cao độ vừa có thể dẫn dắt dục tình của nam nhân vừa có chút quái dị khác lạ.

Lưu Dụ ngồi xuống bên cạnh, quay sang ả thốt: “Vừa nhận được tin Lưu Lao Chi đã tự tận”.

Nhậm Thanh Thị chùng như đã sớm dự liệu, bình tĩnh hỏi: “Đối với chàng là tin tốt hay là tin xấu?”.

Lưu Dụ rõ rệt cảm thấy quan hệ với Nhậm Thanh Thị đã khác đi, rất có cảm nhận nam hoan nữ ái, cũng có mùi vị về nhà chuyện trò với vợ hiền.

Lưu Lao Chi tự tử khẳng định là tin tốt, cũng là sự trong chờ đó giờ của gã, với tác phong của Lưu Lao Chi, thấy đại thế đã mất, tuyệt sẽ không để mình lọt vào tay Hoàn Huyền, bởi Hoàn Huyền sẽ khiến cho hắn sống không bằng chết, phương pháp lánh đại nạn duy nhất là chết đi.

Nhưng không biết ra làm sao, Lưu Dụ luôn cảm thấy có chút hụt hẫng, không có cảm giác thỏa mãn rửa sạch phần nào sỉ hận cho Đạm Chân mà gã dự đoán. Đương nhiên không phải là vì gã đột nhiên mềm lòng, có mình gã biết nguyên nhân. Nếu có thể tận tay giết chết Lưu Lao Chi, nhìn Lưu Lao Chi ôm hận dưới Hậu bối đao của gã, cảm giác của gã sẽ khác biệt.

Không có ai có thể hiểu rõ cừu hận khắc sâu giằng xé tâm hồn của gã đối với hai tên Lưu Lao Chi và Hoàn Huyền, Lưu Dụ gã không vì vậy mà biến thành điên cuồng thì đã là ông trời khai ân quá sức rồi.

Gã luôn tự khắc chế tâm tình mình, tận lực không nghĩ tới bất cứ chuyện nào có liên quan đến Đạm Chân, cố sức làm cho mình không có thời gian rảnh đi nghĩ ngợi lung tung, đến mức đi tìm nữ nhân có thể thay thế Đạm Chân, để giảm nhẹ nỗi thống khổ trong lòng, cứ như đang trong một cơn ác mộng không chấm dứt, không có cách nào tự rút mình ra.

Lúc Thiên Sư quân vì mất Gia Hưng mà bị ép phải triệt thoái, cừu hận gã áp chế như dung nham bùng nổ, khiến gã cương quyết vứt bỏ tất cả, đến Quảng Lăng tranh đoạt quyền khống chế Bắc Phủ binh với Lưu Lao Chi.

Hiện tại Lưu Lao Chi đã chết, chỉ còn lại Hoàn Huyền.

Thằng thần mà nói, gã cảm kích Nhậm Thanh Thị, không có ả, gã rất có thể thảm bại dưới tay Hoàn Huyền, bồi thường bằng cả tính mệnh, ý tưởng đó làm cho gã cải biến cảm tình với Nhậm Thanh Thị triệt để, hưởng hồ chỗ dự hoặc của ả không kém Đạm Chân và Văn Thanh, nó là một thứ phong tình khác hẳn.

Lưu Dụ đè nén tâm tình dợn sóng, nặng nề thốt: "Đây là chuyện ta dự đoán sẽ xảy ra. Lưu Lao Chi hiểu rõ Hoàn Huyền là người ra sao, lúc hắn biết Hoàn Huyền muốn biếm hắn đến làm Thái thú Cối Kê, là biết tâm ý của Hoàn Huyền đối với hắn, chịu lọt vào tay Hoàn Huyền, sống sót chịu đủ mọi hành hạ, chi bằng tự kết liễu đời tàn một cách oanh oanh liệt liệt, nói không chừng ta sẽ chiếu cố người nhà của hắn".

Nhậm Thanh Thị hỏi: "Chàng sẽ làm vậy sao?".

Lưu Dụ nở nụ cười, gật đầu: "Đây là chuyện ta cần làm. Ta lợi dụng người của Hoàn Huyền còn chưa đến Quảng Lăng, ra lệnh cho người đem gia đình của hắn đưa đến Kinh Khẩu. Ta còn sẽ cử hành đại táng cho Lưu Lao Chi nữa".

Nhậm Thanh Thị định thần quan sát gã một hồi lâu, dịu giọng: "Có nhớ không? Lần đầu thiệp thân đặng Lưu gia ở Nhữ Âm, từng thi độc với Lưu gia, nhưng Lưu gia lại không sợ độc ta bỏ, cứ như không có chuyện gì vậy".

Lưu Dụ gật đầu: "Đương nhiên là nhớ, nàng còn nói đó là Đan độc gì đó, nhưng tựa hồ không sinh hiệu lực gì với ta hết".

Nhậm Thanh Thị chu miệng cười nói: "Ta lúc đó là muốn thử xem chàng có phải là yêu nhân cùng một phe với Lưu Tuần không. Đan độc là một vật kỳ dị, sản sinh từ trong quá trình luyện đan, đối với người hay uống đan dược mới có công hiệu. Chàng không sợ Đan độc, chứng tỏ chàng là người không hay uống đan dược, cũng biểu thị chàng có thể chất khác thường".

Lưu Dụ đã minh bạch, thấp thoáng cảm thấy Nhậm Thanh Thị chợt nhắc tới chuyện quá khứ là có nguyên nhân.

Nhậm Thanh Thị nói tiếp: “Nếu luận về sự nhận thức đối với Đan độc, kẻ luyện đan trong thiên hạ tuy nhiều, nhưng đâu so bì được với ‘Đan Vương’ An Thế Thanh. Mà bản thân lão cũng trúng Đan độc, biến thành nửa khùng nửa điên, giúp cho ta có thể thừa cơ, không những lừa lão truyền cho ta cách chế đan dược, còn học hiểu được từ lão bí mật của Đan độc. Ôi! Đừng dùng thứ nhãn quang đó mà nhìn người ta, An Thế Thanh lúc đó bị Đan độc ăn mòn, đã mất đi dục tính, chỉ là một lão điên tịch mịch cô độc, Thanh Thị không phải dùng mỹ sắc đi mê hoặc lão. Thiếp thần chỉ có để cho chàng động thủ động cước hư hỏng thôi”.

Lưu Dụ đã quen, ngày trước ả với mình nồng cháy ở Quảng Lăng, mặc cho gã máy mó, khẳng định vẫn do dự trong lòng vì không biết có chọn đúng người không. Bây giờ đương nhiên không còn chướng ngại trong đầu nữa, mỹ nữ trời sinh dụ dỗ như vậy, một khi hoàn toàn dâng hiến thân mình, sẽ làm chuyện động hồn đến cỡ nào đây?

Nhậm Thanh Thị lại nói: “Đối phó Lý Thục Trang, lại phải không để người khác biết là bọn ta hạ thủ, phương pháp duy nhất là thi dụng Đan độc đối với ả, để ả bất tri bất giác dùng đến, sau chuyện đàm cao môn Kiến Khang chỉ nghĩ ả vì luyện đan lộn đường gặp tử nạn, bảo đảm hậu quả sạch gọn”.

Lưu Dụ lo lắng: “Sợ nhất là Đồ Phụng Tam có sơ sót, bị Lý Thục Trang khám phá”.

Nhậm Thanh Thị thốt: “Thiếp thần sẽ truyền hết tri thức có liên quan đến luyện đan dược cho y, với tài trí của Đồ Phụng Tam, chắc hiểu tránh nặng tìm nhẹ ra sao, ta sẽ ở một nơi nào đó giúp đỡ Đồ Phụng Tam. Quan hệ giữa thiếp thần và Lưu gia cũng chỉ là như vậy, Thanh Thị sẽ ngoan ngoãn không đến quấy nhiễu Lưu gia, chỉ chực chờ trong bóng tối, Lưu gia lúc nào húng chí cũng có thể đến vui vầy với thiếp thần. Thanh Thị xin thề chỉ đem lại lạc thú cho cuộc đời của Lưu gia, không trở thành phiền não cho Lưu gia”.

Lưu Dụ nghe vậy cũng bị khuất phục, nếu vu vật này thật làm như lời nói, quả sẽ khiến cho gã không còn phải giới bị nữa, chỉ sợ không kịp ái ả sủng ả, còn sẽ toàn lực ủng hộ ả thay thế vị trí của Lý Thục Trang, làm nữ hoàng vô danh mà hữu thực, có sức ảnh hưởng nhất ở Kiến Khang.

Nghĩ về tình cảnh lúc mới gặp ả, không khỏi bồi hồi, lúc đó làm sao tưởng được ả sẽ coi mình là nhân vật then chốt có thể trở thành chúa tể phương Nam? Căn bản không nghĩ tới mình có thể trở thành Hoàng đế của tân triều. Cứ như gặp Đạm Chân ở hẻm Ô Y, làm sao ngờ được nàng mỹ nữ cao cao tại thượng đó lại ôm ấp yêu đương, mong gã dẫn nàng đến

chân trời góc biển. Giây phút ôm nào trong lòng, nào có liệu được nàng sẽ có kết cục thế thảm như vậy?

Nhậm Thanh Thị thần thái tự nhiên uốn mình về phía gã, cường điệu đường nét dụ hoặc và phong tình của ả đến mức cực hạn, cúi đầu e thẹn thốt: “Đêm tối rồi! Để thiếp thân hầu Lưu gia ngủ ngon được không?”.

Lúc này tiếng trống canh vừa hay văng vẳng từ xa truyền lại, càng hiển hiện không khí đêm khuya vắng lặng, Lưu Dụ có hơi tham lam thưởng thức tư thế quyến rũ của ả, lửa dục trong lòng bùng cháy.

Nhậm Thanh Thị rời khỏi giường, uốn éo yếu điệu đi về phía gã, bờ má ngọc bị nét ửng hồng dần dần chiếm cứ, một khi là nam nhân có kinh nghiệm, liền biết ả đã động xuân tâm.

Lưu Dụ vụt bật dậy, ôm ả vào lòng.

Nhậm Thanh Thị “úi” một tiếng, nhũn mình như cừ non gã trong vòng tay chắc nịch của gã, vùi mặt lên cổ gã, khe khẽ thốt: “Thanh Thị luôn luôn không biết mình có cội tình sâu sắc như vậy với Lưu gia, lúc ban đầu chỉ là để ý tới chàng, vui vẻ hợp tác với chàng. Còn để Lưu gia máy chân máy tay, hì! Cũng chỉ là cảm thấy để chàng phóng túng hư hỏng rất dễ chịu, rất ấm áp, có lúc hụt hẫng bực bội, còn mong muốn chàng hư hỏng một chút nữa”.

Ả lời phon tiếng phớt, nhưng mỗi một câu đều xúc động dục niệm của Lưu Dụ đang không ngừng gia tăng, mỹ nữ này thủ đoạn dụ dỗ cợt tình quả là số một.

Lưu Dụ không cầm được ôm ả eo thon của ả, đi về phía giường ngủ, lòng không khỏi sinh ra cảm giác tự hào.

Trước đây không lâu, gã đã chiếm hữu Giang Văn Thanh như vậy, bây giờ lại ôm tới mỹ nữ này. Bọn họ đều có xuất thân hiển hách, đổi lại là Lưu Dụ lúc còn làm thám tử ở Bắc Phủ binh, muốn đụng đến ngọc thủ của bọn họ cũng là chuyện không thể nào. Nhưng trận chiến Phì Thủy và sự để ý của Tạ Huyền đã hoàn toàn cải biến cuộc đời gã, hiện tại gã đã trở thành người có quyền thế nhất phương Nam ngoài Hoàn Huyền ra, mỹ nữ trước mắt chính vì vậy mà khuất phục đầu hàng gã, hiến thân cho gã. Đột nhiên gã cảm thấy Nhậm Thanh Thị có chân tình chân ý với gã hay không đâu còn quan trọng nữa, quan trọng nhất là ả chịu toàn tâm toàn ý phù trợ mình, càng quan trọng hơn nữa là gã muốn lấy được ả.

Từ lần đầu gặp ả, gã đã muốn lấy được ả, cho nên chịu hợp tác với ả. Nếu không có sức ảnh hưởng của Đạm Chân, lúc trước ở Quảng Lăng có thể đã nhận không được gầy dựng quan hệ với ả. Lưu Dụ gã một mực khắc chế tới giờ là vì gã không tín nhiệm ả.

Hiện tại mọi vấn đề không còn tồn tại nữa, bởi lợi ích của bọn họ đã kết nối lại thành một.

“Bích!”.

Nhậm Thanh Thị để cho gã quăng lên chần nệm mềm dầy.

Mỹ nữ kia mặt đỏ bừng như lửa nằm ngửa trên giường, đôi mắt đẹp hé hé nũng nịu: “Lúc ta muốn hại chết Lưu gia ở Kiến Khang, trong lòng ta không ngờ lại xuất hiện tranh đấu kịch liệt, vào lúc đó, ta biết mình đã yêu Lưu gia thâm sâu, đến mức khó mà rút mình ra được”.

Lưu Dụ chậm chậm cởi áo ngoài, bình tĩnh thốt: “Nhưng nàng cuối cùng vẫn xuất thủ với ta!”.

Nhậm Thanh Thị nói: “Thiếp thân đã sai rồi! Xin chịu bất cứ trừng phạt nào của Lưu gia”.

Lưu Dụ lợi dụng lý trí còn chưa bị lửa dục hoàn toàn nuốt chửng, hỏi: “Lúc đó nàng tại sao lại muốn giết ta?”.

Nhậm Thanh Thị hé lộ nụ cười cay đắng: “Lúc đó người ta để ý là Nhiếp Thiên Hoàn, nói vậy chàng hiểu chứ? Ôi! Để người ta cởi áo cho chàng”.

Lưu Dụ phát hữu chương, phát kinh phong dập tắt đèn lửa, đồng thời ả toàn thân Nhậm Thanh Thị lên, để ả ngồi bên bìa giường, cởi thắt lưng y phục của ả.

Hai trái tim đập thành thịch kịch liệt.

Nhậm Thanh Thị tựa như không có cách nào ngồi vững bằng vào sức mình, hai tay bất lực đặt trên vai gã.

Lưu Dụ nhìn y phục của mỹ nữ đang không ngừng giảm thiểu dưới sự nỗ lực của đôi tay mình, dần dần trình lộ thân thể trắng muốt như bạch ngọc, lòng mình bạch mình đang cùng đi với mỹ nữ này trên một con đường không có lối về.

Gã càng lúc càng tin lời nói của Đồ Phụng Tam, là lúc đặt mình ở một vị trí nào đó, phải làm chuyện của vị trí đó, nếu không, có nghĩa là thất bại - thất bại triệt để.

Vì để đánh tan Hoàn Huyền, vì để bắt Hoàn Huyền phún máu dưới Hậu bối đao của gã, vì đòi nợ cho Đạm Chân, gã chịu làm bất cứ chuyện gì.

Bóng đêm càng nồng đậm.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>